

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

tionernes konsulenter, således som det finder sted via fritidslovens § 100. Igen er der tale om en relativt beskednen indsats i forhold til den forventede virkning. Det kan betyde en kolossal saltvandsindsprøjtning for arbejdet i hovedorganisationer, specialforbund og amtsforeninger, at disse råder over sagkyndig bistand såvel i forhold til den for idrætten relevante lovgivning som i forhold til det pædagogiske arbejde.

For det tredje bør det offentlige være i stand til med supplerende midler at støtte nye initiativer, som må skønnes værdifulde, men som muligvis ikke umiddelbart har organisationernes bevågenhed, f. eks. alternative idrætsaktiviteter eller fremstød i nye beboerområder.

For det fjerde — og dette punkt er særdeles vigtigt, fordi det meget vel kan siges at være afgørende for det idrætsarbejde, som finder sted — bør idrætsforskningen udbygges: utallige steder i betænkningen må idrætsudvalget konstatere, at der på en lang række meget relevante områder simpelt hen ikke findes de nødvendige oplysninger til vurdering af forholdene. Med undtagelse af den idrætsmedicinske forskning har al anden forskning med tilknytning til idrætten været forsømt herhjemme. Det gælder hele det store område omkring idrættens sociale betydning, altså vurderingen af idrættens miljø i videste forstand, det gælder området omkring vurderingen af behovet for idrætsfaciliteter, deres antal, udformning, art og placering i byplanlægningen, og det gælder udformningen af nye typer af aktiviteter, som måske kunne tiltale de store grupper af især ældre, som i dag ikke motionerer. Når forskningen på disse områder har været så forsømt, skyldes det nok ikke mindst, at idrætten stort set ikke hidtil af det offentlige har været opfattet som et konfliktpræget område.

For det femte må der skabes klarhed over idrættens ministerielle tilknytning, således at idrættens forhold til staten samles i ét ministerium. Foruden at skabe en betydelig lettelse i det administrative arbejde vil det betyde en væsentlig forbedring af den støtte og service, der fra ministeriel side kan ydes idrætten.

Endelig for det sjette må det offentlige tage konsekvensen af den betragtning, at

idrætspolitikken opfattes som en væsentlig del af kulturpolitikken på samme måde som miljøpolitikken, boligpolitikken osv. For det betyder, at der må føres en politik, som i stigende grad lægger vægt på at skabe berøringsflader mellem idrætten og den øvrige del af kulturlivet. At der i mange foreninger — især uden for storbyområderne — findes et sådant samarbejde, ved jeg godt, men i det store og hele har der været en tendens til at acceptere vandtætte skodder mellem de forskellige miljøer.

Det er derfor helt oplagt efter min mening, at idrætten bør placeres som en del af den samlede kulturpolitik i denne brede forstand både for at tilføre denne side nye og folkelige kvaliteter, som har tag i store befolkningsgrupper, og for at tilføre idrætten erfaringer, som vil kunne virke inspirerende på det lokale miljø.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13, hvor vi begynder med spørgsmål til ministrene.

Jeg håber, vi efter et par timers tid kan fortsætte debatten om forespørgslen.

Mødet udsat kl. 11.58.

Mødet genoptaget kl. 13.

Man gik først til dagsordenens punkt 2:
Spørgsmål til ministrene.

Af *Karen Thuroe Hansen (KF)* til indenrigsministeren:

„Hvorledes vil ministeren sikre befolkningen mod misbrug af det personnummer- og sygdomskartotek, som sundhedsstyrelsen er i færd med at opbygge?“
(Spm. nr. 257).

Skriftlig begrundelse.

Ifølge oplysning af psykiateren overlæge Mogens Bille i Aktuelt den 21. januar er sundhedsstyrelsen i færd med at opbygge et landsomfattende kartotek over samtlige